

niki dandanes v položaju ravnodušnosti, v kateri vidijo za najbolje, da si pustijo vse mirno povzročati ter za sodno mesto na Spod. Štajerskem sploh več ne prosijo.

Potem je govoril naš državni poslanec o tem, da deželno nadsodišče v Gradcu izdaje svoje odloke v nemškem jeziku, katere potem podrejena nižja sodišča na slovensko prestavljajo. Kako slabe posledice ima lahko to, opozarjal je gospod poslanec s temi besedami:

»S pomočjo dveh izgledov hočem nasledke tega prestavljanja navesti. V jedri pravdi, ki je bila v prvi instanci v slovenskem jeziku izpeljana, je deželno nadsodišče v Gradcu kakor navadno nemški odlok izdalo in v njem sledečo glavno prisego zahtevalo: »A dobi pravdo, ako priseže, da je na črti A—B vozil.« Sodnik prve instance je moral ta prisežni obrazec na slovenski jezik prestaviti. Pri tem pa ga doleti neljuba pomota, da je izraz (Wirtschaftsführen) prestavil na: voziti gospodarske pridelke. Glavna prisega izvršila se je v slovenskem jeziku. Deželno nadsodišče v Gradcu je spoznalo, da to ni tista glavna prisega, katero je on določil, ter naznani stranki, ki so prisegle, da je pravda zgubljena.

Drugi primer: Deželno nadsodišče naznani na sledečo prisego, »da ni res, da je B 100 gld. posodil posestniku A.« Sodnik prestavi besede »posodil« kot posojilo dal, ter da je rabil tukaj izraz, ki se na kmetih čisto drugače razume, kakor če bi prevoditelj rabil izraz »posodil«. Dotični, ki naj bi prisegel, reče: »Dal mi je že kaj, ali ne kot posojilo, temveč kot dar. Na to ne morem priseči.« Iz strahu, da ne bi prisegel po krivem, ni hotel priseči in je zgubil pravdo.

Na pritožbe pridejo od deželnega nadsodišča le nemške razsodbe, ki se tudi le v nemškem jeziku naznanijo. Ravno tako se izdajajo kazenske zadeve na slovenske pritožbe in ugovore od deželnega nadsodišča v Gradcu le nemške razsodbe, ki se ravnotako v nemškem jeziku razglašajo.

Kar se tiče deželnih in okrožnih sodišč na jugu države, se na razsodnih sodnijah kazenske zadeve v Mariboru, Celju in Celovcu tu pa tam v slovenskem jeziku obravnavajo, v Trstu in Rovinju nikdar v slovenskem ali hrvaškem jeziku, temveč vedno le v italijanskem.

Zapisniki so na razsodnih sodiščih v Mariboru in Celju z majhnimi izjemami nemški. Razsodbe se izgotovijo nemški. Pozivi prič, veščakov, zasebnih strank itd. pošiljajo se vedno v nemškem jeziku.

mašo je najel »za odvrnitev pregrešnih misli« — toda vse ni nič pomagalo.

»Kristusa še nisem videl«, je vzdihoval po dnevu in stokal po noči. Le samo eno hrepenenje je imel, eno željo — videti Kristusa! Oh, ko bi se mu prikazal Kristus, ko bi obiskal njegovo priprosto stanovanje in kosil pri njegovi mizi: potem bi se z veseljem položil v grob! Kakšno veselje in kakšna slava! Ljudje bi za njim s ponosom gledali in bojazljivo si šepetali: »Glejte, ta je, ki je videl Kristusa!«

Mojster Štefan ni za nič drugega prosil, nego samo le za to edino milost — videti Kristusa. V svoji hišici je cele noči klečal in se jokal, ter klical:

»Moj Bog-Kriste! Vem, da nisem vreden, pa videli so te drugi, slabejši kakor sem jaz, in ti si celo jedel ž njimi: usmili se me in daj mi to milost, da te vidim z mojimi temi-le umirajočimi očmi!«

Minula je spomlad, minulo je leto, tudi jesen in približavala se je zima. A stari mojster Štefan je bil nesrečen.

»O Kriste! Pridi in pokaži se mi!« je klical, ter se jokal.

In Bog se ga je res usmilil.

(Konec prihodnjic)

K pojasnilu, kam to dovede, ako se ravna proti jasnemu in nedvornemu predpisu kazensko-pravilnega reda, ki zahteva, da se vsaka izpoved v tem jeziku zapiše, v katerem jeziku se je izpovedala, hočem navesti tukaj dva dogodka.

Nek kmeti sin je svojega tovariša za norca imel, da nima jubilejske medalje. Nato reče, da je suktno z medaljo vred, na kateri je bila pripeta, prodal. In tu se je poslužil izraza, »da je oboje stržil«, to se pravi, da je suktno z medaljo vred prodal. Sodnik, ki ga je zaslišal, je zamenjal besedo »stržil« v »raztrgal«, zato piše v nemškem jeziku, da je kmeti sin oboje, suktno in medaljo, raztrgal. Nato se je vložila tožba radi razžaljenja Veličanstva. (Čujte!) Obravnava se je vršila v Mariboru, in dotičnik je bil zaradi razžaljenja Veličanstva obsojen. Nato je vložil pritožbo zavoljo ničnosti, in vsled tega je višja sodnja še enkrat obravnava te kazenske zadeve na okrožnem sodišču v Mariboru zahtevala.

Ta se je vršila še vedno pod uplivom zapisnika, kjer je stalo, da je dotični mož medaljo raztrgal in ga zopet obsodi radi razžaljenja Veličanstva. Nato je dotičnik vložil zopet pritožbo ničnosti, na kar je višja sodnja potem obsojenca oprostila.

In sedaj vprašam: Kedo poplača tega ubogega moža za vse njegovo trpljenje, ki ga je po nedolžnem pretrpel, kedo mu nadomesti stroške, ki mu jih je zadala dvakratna pritožba ničnosti?

Takšne krivice se morejo le tam pripetiti, kjer v takih priložnostih uradujejo osebe, ki niso zmožne slovenskega jezika.

Drugi primer: Nekdo je bil radi goljufije obtožen, »ker je neresnično trdil, da je bil zraven, ko je A prodal B svojo njivo.« Poizvedovalni zapisniki so bili nemški, akoravno se je obtoženec zagovarjal slovenski. Glavna obravnava je pa dognala, da obtoženec niti izpovedal ni, da je bil zraven, ko je A prodal B njivo, temveč le tedaj, ko sta se pogovarjala zaradi kupčije.

Gospoda moja! Koliko krivih razsodb, koliko nepravičnih obsodb ima svoj početak v takšnih pomotah, da se izpovedbe prič in obtožencev ne sprejmejo v jeziku, v katerem so se izpovedale!

Sedaj hočem govoriti še o pozivnih sodiščih v kazenskih zadevah. V Mariboru, Celju in Celovcu se obravnava izključno nemško, brez ozira na to, v kakšnem jeziku se je pri prvi instanci obravnavalo in brez ozira na to, ali je obtoženec zmožen nemškega jezika ali ne. Ko poročevalec svoje v nemškem jeziku pisano poročilo dokonča, vpraša predsednik obtoženca, ako ima k tej izpeljavi še kaj pripomniti. Prosim vas, pomislite, če se vpraša človeka, ki ni zmožen nemškega jezika, če še ima k temu kaj pripomniti! (Veselost.) To je vendar norčija. In to naj se imenuje ustna obravnava v pozivni razpravi!

In sedaj prestopimo k prisežnim sodiščem. V Mariboru, Celju in Celovcu se tožbe vzdigujejo vedno v nemškem jeziku, posnetek predsednika, zagovor državnega pravdnika, naznanilo obsodbe, vse to se vrši v nemškem jeziku. H koncu predsednik v jeziku obtoženca pristavi: Vi ste se v tem in tem pregrešili, in ste toliko in toliko let obsojeni v ječo, se znate pritožiti. Na Primorskem so nekoliko uljudnejši. Tam reče že državni pravdnik pri razpravi v jeziku obtoženca: Da veste, jaz sem predlagal, da naj boste radi hudodelstva tega in tega, po paragrafu tolikem in tolikem, k tej in tej kazni obsojeni.

Sedaj pridem na razmere pri porotnikih na Spodnjem Štajerskem. Še enkrat moram reči, kar sem že od začetka svojega govora omenil, namreč, da prebivalstvo Spodnjega Štajerja znaša 95 odstotkov Slovencev. Na tak način bi bilo dosledno, da je večina porotnikov Slovencev in vsak porotnik bi naj znal slovenski jezik. Žalibog se pa držijo načela, da vsak porotnik mora vedeti

nemški jezik, akoravno tega postava ne zahteva. Zato se pa nihče ne meni, ali je dotični porotnik zmožen slovenskega jezika ali ne. Ti porotniki ne bodo torej največkrat zatoženca niti zastopili, tako da do konca obravnave nobenega utisa ne dobijo.

Kakor veste, gospoda moja, zamore ravno priprosta razlaga in priprosto odgovarjanje zatoženca veliki utis na porotnike narediti in nasledek je lahko, da ga oprostijo. Toda pri naših porotnikih to ni mogoče, kajti tukaj se porotnik ne more ravnati po utisu, ker od cele obravnave ne dobi nobenega pravega utisa. Mora se torej po tem ravnati, kar mu predsednik reče, kar mu državni pravdnik pové in kar sliši iz posnetka predsednikovega. Potrudijo se pa tudi, da Slovence od porotniške službe kolikor mogoče, odpravijo.

Gospoda moja! To je tudi vzrok, zakaj so na Spodnjem Štajerskem slovenski časniki popolnoma izročeni na milost in nemilost, a nemški časniki vsa mogoča psovnanja in razžalitve Slovencev brez kazni doprinašajo. Porotniki obsodijo slovenskega urednika prehitro krivim, a nemškega navadno oprostijo.

Mi moramo torej odločno zahtevati, da se bo od sedaj zanaprej strogo na to oziralo, da se Slovenci ne bodo od porotniške službe odpravili in da je vsak porotnik zmožen popolnoma slovenskega jezika.

Politični ogled.

Število veleposestnikov na Kranjskem se jako krči. Leta 1895 je bilo še v veleposestvu pri volitvah 103 volilcev, leta 1897 jih je bilo še 96, leta 1900 samo 90. Veleposestniki rajši poprodajo svoja posestva ter gredo v mesta živet brezskrbnega življenja. Škoda, da še imajo veleposestniki toliko pravic v politiki. Kranjski veleposestniki posedujejo v deželnem zboru več kakor četrti del vseh glasov.

Vodja italijanašev na Primorskem.

Kar so pri nas nemškutarji, to so na Primorskem italijanaši. Kdor odpade od slovenskega naroda in podpira Italijane v njihovi politiki, imenuje se na Primorskem italijanaš. Jeden izmed italijanaških voditeljev je bil odvetnik dr. Krstič. O tem se čujejo sedaj čudne reči. Pri Krstiču je služila hči nekega bivšega mizarja na Matuljah, ki pa je pred nekaj časa umrl, zapustivši svojo omenjeno nedoletno hčer. S to devojko se je Krstič zapletel v ljubavno razmerje, kar je bilo znano vsem vaščanom matuljskim, zlasti pa vaškemu županu Franu Kancelariću. Tudi ni ostalo tajno, da je rečena služkinja v blagoslovljenem stanju, in je to dejstvo gori navedeni župan svoječasno prijavil občinskemu poglavarstvu v Kastvu. Tu treba pripomniti, da rečena devojka par mesecev pred porodom ni bila nikjer videti. Iz tega sledi, da so deključno stanje hoteli skrivati. Minoli teden pa se je kar zopet pokazala v javnosti in — zopet spremenjena. To je vzbudilo veliko ugibanje med vaščani in je vzbudilo še posebno pozornost vaškega župana, ki je smatral za svojo dolžnost, da opozori oblast na to. Prišel je eden orožnik z Voloskega preiskovat stvar. Poklical je babico, ki je morala preiskati deklino in je doznala, da je slednja pred par dnevi porodila. Deklina se je sicer sprvega branila povedati, kje je novorojeni otrok. Ali ko jej je orožnik zagrozil z aretiranjem, povedala je, da je otrok v stranišču. Nato je prišla sodna komisija, sestojča iz preiskovalnega sodnika dr. Lucića, okrajnega zdravnika dr. Gräffe ter dr. Fabianića, ki so najeli nekaj delavcev, da so začeli takoj razkopavati stranišče. To delo je trajalo od šeste ure zvečer do četrte ure zjutraj; a vspeh je bil ta, da so iz stranišča izvlekli 27 kosov detetovega trupla, a sedaj še ni bilo gotovo, da ni še kaj ostalo v stra-

nišču. Glavica otročiča je bila razsekana na tri kose. Deklica je izpovedala pred komisijo, da je imela to dete s Krstičem, da jo je isti nagovarjal in nagovoril na umorstvo, da jej je celo ponudil nož in da sta potem skupaj izvršila grozni čin. Posledica je bila seveda ta, da so oba odvedli uklenjena na Volosko.

Nemški cesar si vedno več upa. Dne 5. t. mes. je pri nekem obedu v Marienburgu, kjer so bili tudi avstrijski in angleški gostje nemškega viteškega reda zraven, poklical vse navzoče, naj branijo vse, »kar je nemško tu in onkraj meje«. S tem je mislil na Avstrijo. Nemški cesar nima naših Nemcev nič vsodbujati k obrambi nemštva, te dolžnosti nima, še manj pa pravice. Kaj pa bi nemški cesar rekel, ako bi avstrijski cesar pozival Poljake, naj se branijo proti Nemcem tu in onkraj meje. To bi bilo krika in vika! V državnem zboru je že češki poslanec Klofač vprašal, kako se more opravičevati govor nemškega cesarja in kaj se misli v tem oziru storiti. Padale so v državnem zboru o nemškem cesarju jako hude besede!

Na Francoskem je odstopil minister-ski predsednik žid Valdek-Ruso z vsemi tovariši in novo ministerstvo je sestavil zdravnik Combes. On je prostozidar in edina njegova lastnost, ki je bila že dosedaj širjemu svetu znana, je veliko nasprotstvo proti katoliški veri in cerkvi. Na Francoskem so se duhovniki popolnoma odrekli vsakemu vmešavanju v politiko in zato se tam sedaj hudo in trdo ravna proti katoliški cerkvi.

Po vojni v Južni Afriki. Pred četrta leta je dovolila angleška zbornica novo vojno posojilo 176,369.000 funtov sterlingov, kateri znesek naj bi se porabil za Južno Afriko. Od tega se je v dveh mesecih porabilo 40 milijonov, a ostalih 163.3 milijonov se bode porabilo za vojaške nagrade, za pokritje prevoznih stroškov, vzdrževanje Burov in garnizije v Južni Afriki, katera pa po mnenju merodajnih krogov ne bode potrebna velika. — Vsi burski častniki so se te dni ob spremstvu angleških častnikov podali k svojim poveljnikom, da izroče orožje in streljivo. Za oddajo orožja so določena troja velika okrožja: vztočni Transvaal, zapadni Transvaal in Oranje, a vršilo se bode to dejanje pod angleškimi generali: Hamilton, Walter, Kitchener in Elliot. — Po neki vesti iz Pretorije so se dogajali v osrednjih zbirališčih Burov ginljivi prizori, ko se jim je naznanil sklep miru. Radost in veselje je bilo nepopisno. Za ženske in otroke, ki se povrnejo iz osrednjih taborišč, se bodo začasno zgradile lesene hiše, dokler se zopet ne sezidajo domovi in se ne dvignejo farne. Do tedaj dobé Buri vse potrebno, vendar provzročuje dobava blaga mnogo težav. Vendar Buri v Južni Afriki niso popolnoma zadovoljni z mirom. Poveljnik Pretorius pa jim je rekel v Bloemfonteinu, da morejo biti zadovoljni z pogoji, ki so bili sprejeti. V Bloemfonteinu je prišlo v klub do pobratimstva med Angleži in Nizozemci. Tudi razna druga poročila govore o dobrem prijateljstvu med Angleži in Buri. Poveljniki Botha, Dewet in Delarey se napotijo v London, da zaprosijo podpore v ojačenje Burov. — Iz Bruselja pa prihaja novica, da je Krüger nepremakljiv. Leži sicer bolan, a je odločno proti sklepu miru ob izgubi neodvisnosti. Nad njegovo vilo v «Oranjelust» še vedno veje transvaalska zastava. — Iz Amsterdama se poroča, da sta h Krügerju prišla iz Londona dva njegova znanca in prijatelja, lord Reay in sir Coningham Green, da mu v imenu angleške vlade ponudita svobodno vrnitev v Južno Afriko. «Reuter» pa oporeka tej vesti in pravi, da morajo Buri, ki se žele vrniti, prositi angleško vlado posebnega dovoljenja. Krüger da je izjavil, da se ne vrne, jednako tudi ne poslanik Leyds. — Lord Kitchener je imenovan zapovedujočim generalom in dobi 50.000 funtov sterl. nagrade. — K svečanosti kronanja pride 200 vojakov iz Južne Afrike.

Dopisi.

Dornova pri Ptuj. (Visenjarkovo zborovanje.) Nismo se mislili baviti z žalostnim Visenjarkovim shodom, katerega je sklical Visenjak — večni kandidat — binkoštni ponedeljek v Dornovo. Da se zopet bavimo, je kriva ptujška »giftna krota«, katera si v svoji jezi in besnosti ne ve drugače pomagati kakor z lažmi in obrekovanjem; zaradi tega smo dolžni bralcem »Slov. Gosp.« povedati resnico.

Lažnjivi »Štajerc« poroča, da je našel med Dornovčani mnogo svojih pristašev; res je pa, da med velikim številom kmetov, fantov, žena in deklet, ki so se udeležili shoda, so se našli samo trije posestniki — kakor je že »Slov. Gosp.« poročal — ki so se pridružili Visenjarkovi gardi. Vsi ostali posestniki so odločni, katoliško slovenski možje. Kaj takega ne diši »Štajercu«, zaradi tega mora prijeti za laž.

Dalje piše ta resnicoljubni (!) nepridiprav, da so imeli gospod kaplan zbrane samostanske strežaje, zaslepljene (?) fante in zaruja-vele (!) device, s katerih pomočjo so razgnali shod. Resnica je, da gospod kaplan niso govorili z nobenim Dornovčanom pred zborovanjem; tedaj tudi niso nikogar zbrali. Dornovčani smo sami toliko izobraženi, da smo iz lastnega prepričanja in nagiba pognali te nepovabljenе pridigarje odkoder so prišli. Pridite še enkrat in boste predobro spoznali naše prepričanje.

Nadalje ni res, da so bili zbrani samostanski strežaji; resnica je, da ima samostan samo enega strežaja Dornovčana, ki obiskuje svoje stariše ob vsakem cerkvenem shodu.

Ni res, ti ptujski kljukec, da smo Dornovski fanti zaslepljeni, nasprotno pa je res, da dobro vidimo. O tem se boš kmalu prepričal, ko bode znan »Naš Dom« romal v vsako hišo, ti pa boš sfrčal na smetišče. Mi zaslepljeni (!) fanti bomo znanprej dobro videli »Štajerc« prijatelje v Ptuj in se jih pridno izogibali.

Kaj praviš, »Štajerc«, Dornovčanke smo zaruja-vele klerikalne device? Res pa je, da smo bile gospodičine, dokler smo kupovale pri nemških kramarjih. Zdaj smo pa seveda zaruja-vele, ko imamo svoje trgovce.

»Štajerc« se tolaži z lažjo, da so njegovi pristaši s tem shodom dosegli kak uspeh; res pa je, da so ta uspeh že seboj prinesli v Dornovo. V majhni sobici so pridigali Visenjak, Zadravec itd. le tistim zavednim (?) kmetom in fantom, katere je Visenjak vlovil nekje daleč od Dornove in jih seboj pripeljal. Trije že prej omenjeni posestniki so se pridružili ob koncu zborovanja tem pridigarjem, in jih spremili nekaj časa proti domu. To je celi uspeh zborovanja. Ni škoda za čas — g. Zadravec in Kresnik?

Ptujski lažnjivec piše, da so g. P. Peter poslali dopis »Slov. Gospodarju«; res pa je, da Dobrovčani imamo sposobne može, ki pišejo v časnike. Seveda »Štajerc« pristaši si morajo najeti zaslepljenega, zaruja-velega pisarja. Sami ne znajo. Oh kako visoko izobraženi! Kaj ne, g. Visenjak?

Nadalje reglja giftna krota, da ima neka napredna gospodinja sina v latinskih šolah, kateri ne sme postati duhoven. Ta napredna gospodinja je Visenjarkova boljša polovica, ki ima sina v latinskih šolah, o katerem še zdaj seveda ne more reči, bo li kedaj končal šole, ki so potrebne za duhovniški stan. Ta Visenjarkova milostljiva pa je v resnici napredna. Udeležila se je sama zborovanja in seboj prinesla košaro mesa in pogač, katere je mislila deliti med tiste, ki bodo njenega poslali v državni zbor. Poslali smo ga, pa ne v državni zbor, ampak prek Pesnice.

Nadalje še moramo zavrniti laž, da bi gospod kaplan povzročili toliko nemira. Res je, da smo gospoda kaplana povabili gasilci. Nemir pa navadno povzročijo nepovabljeni gostje. Naše obnašanje je bilo tedaj primerno

tem nepovabljenim in nepotrebnim pridigarjem.

To je resnica! lažnjivi »Štajerc«!

To željo še imamo Dornovčani, da bi nas ne obiskali več. Visenjak nas je imenoval neizobražene; ti Visenjak, ako si tako izobražen, potem pa idi k Sv. Lovrencu in prosí za klobuk.

Visenjarkov shod in »Štajerc« poročilo sta nam odprla oči, da vidimo, kako »Štajerc« laže na vse pretege in obrekuje vse, kar se mu ne klanja.

Več poštenih Dornovčanov.

Od Sv. Bolfenka pri Središču. — (Društveno življenje.) Kakor se ti je že poročalo, dragi »Slovenski Gospodar«, smo se tudi mi Št. Bolfenčani iz narodnega spanja zdramili ter si v tekočem letu osnovali »Bralno društvo«.

Vsakemu se toraj ponuja prelepa prilika, da lahko za borno krono čita raznovrstne časnike in knjige.

Vzlic raznim stroškom pri ustanovitvi društva, katerih je bilo obilo, da se je prekrbelo vse potrebno, je odbor naročil lepo število knjig in časnikov. Tudi nekateri dobrotniki društva so društvu darovali knjige in tudi z denarno podporo priskočili društvu na pomoč, za kar se jim tem potom srčno zahvalimo. No, in hvala Vsemogočnemu, tudi udje pristopajo vedno in vedno k društvu. S ponosom povemo, da nas je že lepa armada skupaj, katera šteje 81 udov.

V tem številu pa gotovo ne smemo obtičati, ampak vsak ud društva naj si prizadeva pridobiti še novih udov, ker več nas bo, več časnikov in knjig si lahko naročimo. In če bodemo složni, kakor doslej, tudi znanprej delovali, lahko gromovito zakličemo: Mi gremo naprej!

Končno se še obrnemo do vseh domačih in tujih dobrotnikov, naj se spomnijo našega mladega društva in ga blagovolijo bodisi s knjigami ali pa z denarno podporo blagohotno podpirati, katera darila naj pošiljajo pod naslovom: »Bralno društvo«. Darovateljem se bode društveno vodstvo v tem listu iskreno zahvalilo.

Ti pa mlado društvo pod svojim voditeljem krepko in pogumno deluj neustrašeno naprej in se drži svojega gesla: Vse za vero, dom, cesarja! Podbolfenski.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Pri Sv. Marku niže Ptuj bosta dne 15. t. m. po večernicah v šoli govorila deželni poslanec g. dr. Fran Jurtela in deželni potovalni učitelj g. Martin Jelovšek.

Prestavljeni so računski asistent v Bruku gosp. Konrad Roschay v Maribor k finančni okrajni direkciji, davčni oficial gosp. Franc Stiplovšek iz Ptuj v Ljubno, davčni pristav g. Anton Krisper iz Rogatec v Slov. Gradec, g. Franc Presinger iz Slov. Gradca v Knittelfeld, davčni praktikant Edvard baron Grutschreiber iz Celja v Ljutomer, Gustav Schwarschnig iz Laškega v Celje, Janez Klaftegger iz Marenberga v Irđning, Franc Ozvatič iz Radgone v Gornjigrad.

Pred porotniki v Mariboru. Dne 9. ni bilo obravnave, ker se je urednik g. Šegula s tožitelji poravnal. Tožitelji so bili orehovski Bračko v družbi protestantov Hildebrand, dr. Ed. Glantschnigg in Leopold Kralik. Šlo se je za tiskovne prestopke. — Dne 10. je stal pred porotniki 15letni Ciril Očkerl iz Vukovega dola zaradi posilstva. Bil je oprošten. Zaradi istega čina je zatožen 33letni kočarski sin iz Poberža, Josip Hernetz. Posilstvo se je dogodilo na Spodnjem Bregu pri Ptuj. Obravnava se je odložila, ker še je treba preiskave.

Iz šole. Šola na Ščavnici pri Radgoni se razširi v trirazrednico. Učiteljica na dekliški šoli v Slov. Bistrici je postala gospica